

Vrijwilliger On Soogsomvat:

“Ik ben nu heel gelukkig met minder”

On Soogsomvat: “Ik ben nu echt mens aan het worden.”

Hoe lukt het mensen ondanks ziekte, beperkingen, tegenslagen of andere hobbels waarde aan hun leven te geven? En wat drijft en motiveert hen van waarde en betekenis te zijn voor anderen? In deze aflevering vertelt On Soogsomvat hoe hij een welvarend leven achter zich liet en weer mens werd in de dak- en thuislozenopvang.

In de dagopvang van Pameijer hangt een gemoedelijke huiskamersfeer. Mensen drinken koffie en praten met elkaar. Sukanit Soogsomvat, roepnaam On, beweegt zich soepel tussen de bezoekers van de dagbesteding en heeft voor iedereen tijd. Hij is hier zes dagen per week

als vrijwilliger. 's Nachts slaapt hij in de nachtopvang. Een paar jaar geleden leidde On (42) nog een totaal ander leven. Hij verdiende veel geld, reisde de wereld rond en werkte dag en nacht. Als diplomatenkind is het reizen hem met de paplepel ingegoten. Op zijn vijfde

kwam hij vanuit Thailand naar Nederland, waar zijn vader de ambassadeurspost bekleedde. “We leidden een welvarend leven, hadden een mooi huis en kwamen als diplomatenkinderen overal. Bezochten presidenten, staatshoofden, internationale bijeenkomsten. En ieder jaar gingen we acht weken naar Thailand, voor familiebezoek. Het is een apart wereldje, de diplomatie. Dat merkte ik toen ik als puber met vrienden wat had uitgehaald. Zij werden doorgestuurd naar bureau Halt, ik mocht vanwege mijn onschendbaarheid naar huis. Feitelijk bestond ik niet door mijn diplomatieke status, stond ik nergens ingeschreven. Op mijn 21ste ben ik Nederlander geworden, sindsdien besta ik.”

Welvaart en avontuur

Na zijn studie management en recht ging On aan het werk in de ict. Hij werkte voor grote bedrijven en organisaties als NOC*NSF, Het Rotterdamse Havenbedrijf, ruimtevaartorganisatie ESA en lange tijd voor Shell. “Als het ergens een puinzooi was, werd ik ingevlogen om het op te lossen”, vat hij zijn werkzaamheden samen. Het harde werken bracht welvaart en avontuur, maar had ook een keerzijde. “Omdat ik teams over de hele wereld aanstuurde, was ik zo’n beetje 24-7 in touw. Zeven maanden per jaar zat ik in het buitenland. Alles moest wijken voor mijn werk. Ik vond dat prima. Mijn gezin niet.”

Zijn tweede scheiding in 2017 betekende een keerpunt. “Mijn oogkleppen vielen af en ik realiseerde me dat ik mijn beide kinderen nauwelijks kende. Ik had ze nooit opgevoed, was jaren als een workaholic bezig geweest en had ze verwaarloosd.” Alsof hij nog niet genoeg op reis was geweest, besloot On alles achter zich te laten, zijn baan op te zeggen, bezittingen weg te geven en met een rugzak op de trein te stappen. “Ik wilde erachter komen wat ik nou werkelijk wilde, wie ik was, hoe ik in dit oppervlakkige leven was beland.”

Wereld open in nachtopvang

Achttien maanden later, vorig jaar, keerde hij verkwikt en vol zelfvertrouwen naar Vlaardingen terug. Zijn ouders bleken naar Thailand te zijn gemigreerd. Het contact met zijn broer was verbroken. “Ik kon

nergens terecht, had geen geld en heb aangebeld bij nachtopvang De Elementen.” Daar ging een wereld voor hem open. “Ik kwam in contact met lotgenoten die na een scheiding of faillissement alles waren kwijtgeraakt. En ook natuurlijk met verslaafden en mensen met geestelijke problemen die tegen de muren van het systeem aanlopen. Pas met andere dak- en thuislozen kwamen mijn emoties naar boven. Ik ben nu echt mens aan het worden. Alles in de wereld van de maatschappelijke opvang is persoonlijk, niets is oppervlakkig. Ik kan hier niet zakelijk doen, zoals ik vroeger deed.”

“Als ik me niet nuttig voel, word ik droevig”

Directe voldoening

On werkt intussen als vrijwilliger in het team van de dagopvang. Een salaris wil hij niet. “Ik ben nu heel gelukkig met minder”, zegt hij. “De directe voldoening om een lach op iemands gezicht te krijgen, een veilige plek te bieden in deze eenzame coronatijd, is onbetaalbaar. Ik fungeer ook als een spiegel voor andere dak- en thuislozen. Ze zien dat je ook zonder drugs of alcohol kunt overleven. Collega’s zeggen dat ik talent heb voor dit werk. Een drijfveer is dat ik me niet, niet nuttig kan maken. Als ik me niet nuttig voel, word ik droevig. Ik wil dingen voor mensen verbeteren, van waarde zijn.”

Voor een nieuwe baan wil On nooit meer reizen. Het contact met zijn kinderen (14 en 5) komt langzaam op gang. Ik wil straks werk waarin ik ook tijd heb om vader te zijn. En een huis waar ik ze kan ontvangen. Voorlopig doe ik dit vrijwilligerswerk en maak ik me nuttig in de cliëntenraad van de Stichting Onder Een Dak. Voor LOC wil ik me als vrijwilliger/ervaringsdeskundige inzetten. “Er is genoeg te doen en te verbeteren voor mensen in de opvang.”

Tekst: **Pien Heuts**